

ΡΩΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος τρίτον τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῖντα ἔξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνον κάτι θὰ μᾶς τρέξη.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ δαίνη,
κι' ἔαν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεδαίνη.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μονὰ ὅτ' αὐτὰς Ἐπαρχίας — καὶ ὅτ' Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως-μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅτ' ἔχει.
Ἄλλ' ἐξῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλακι' ἂν κρατῇς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὐτε θέλω νταραδέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ὅτ' ὧν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηόσματος μιὰ δεκάρα

Τοῦ Δεκεμβρίου εἴκοσι ἐννιά,
κι' ἐσίμωσ' ἡ τρελλή Πρωτοχρονιά.

Ἐννιά, σαράντα κι' ἑκκτό,
τὸν νέο χρόνο χαιρετῶ.

Μπονναμάδες μας κι' εὐχαῖς,
ὅπου πέφτουν σὰν βροχαῖς.

Στὸν βασιλέα τὴν θερμὴν ἀγάπην τοῦ λαοῦ του,
καὶ αὐτοῖς τοῦ γένους του καθὼς καὶ τοῦ μιστοῦ του.

Εἰς τὸν κλεινὸν Διάδοχον, τοῦ θρόνου τὸ στολίδι,
καὶ ἄλλο δεύτερο σπαθὶ ὥσ' ἂν τοῦ Εὐγενίδου,
Ταγγροῦ γενναίας δω, εἰς, χοροὺς, διασκεδάσεις,
καὶ νὰ μὴν ἀπορρίπτεται ποτὲ ὅτ' αὐτὰς ἐξετάσεις.

Στὸν Μπρίγκαν, στὸν Τραούτεμπεργ, καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ὅλους,
νὰ φύγουν κι' ἄλλη μιὰ φορά μὲ τοὺς φρικτοὺς τῶν στόλους.

Στὸν Φερίδου παράσημα καὶ γρόσα ὅτ' ἔχει,
ὡς ποὺ στὴν Πόλι μιὰ φορά μὲ τρόπο νὰ μᾶς φέρη.

Στὸν κύριον Σεῖφουλλάχ κομπόσαις καρυδιαῖς
καὶ μούχους γιὰ τὸ στόμα του καὶ ἄλλαις μυρωδιαῖς.

Στὸν Κουρτοπάση τὸν κομφὸ καὶ τὸν μακαρονά
ὡς ποὺ δοξαριὲς τοῦ Ἑρωτος ἀπὸ τὰ πισινά.

Στὸν Χατζηπέτρο τὸν ὀψιλὸ χοροὺς νὰ διευθύνη,
ὡς ποὺ χοροδιδάσκαλος τοῦ Πικλατιοῦ νὰ γίνη.

Στὸν κύριον Πρωθυπουργὸν σταυροὺς, Δημάρχους, γεύματα
καὶ διαλύσεις τῆς Βουλῆς καὶ νέα περισσεύματα.

Εἰς τὸν ἀφέντ' ἄσκουλα, φωτιαῖς καμπαναρία,
κι' ὁ Ρώμης κι' ἡ παρέα του νὰ μείνουν εἰς τὰ κρύα.

Στὸν Θεοτόκη ζάχαρι νὰ φύγουν τὰ φαρμάκια,
κι' ἓνα χαρτόνι δυνατό νὰ φτεράνη καραδάκια.

Εἰς τὸν Βουλπιώτη ζυγαριαῖς γιὰ τὴ Δικαιοσύνη
καὶ ἄδεια κάθε φυλακῇ ὅτ' ἔχει ἐκλογαῖς ν' ἀφίνη.

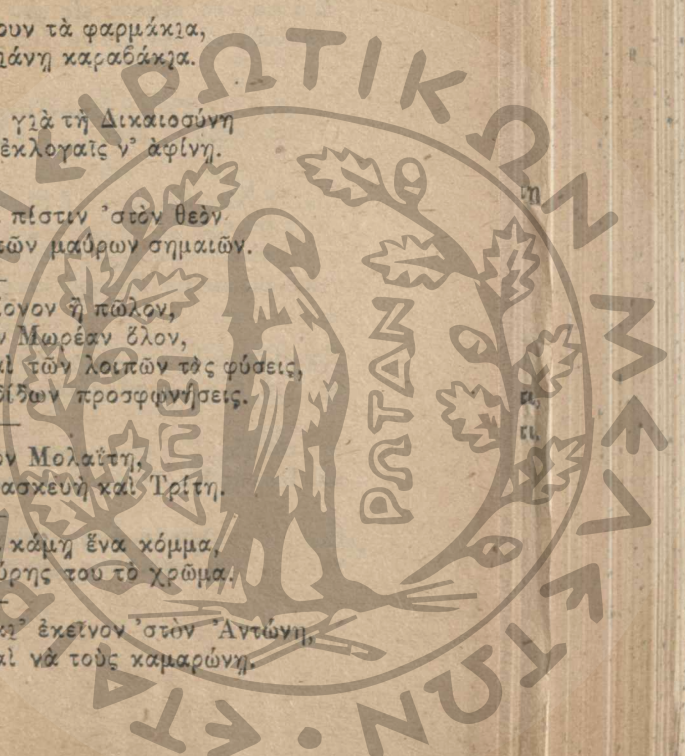
Εἰς τὸν Μανέτα γράμματα καὶ πίστιν ὅτ' ἔχει
καὶ ἄσπρα ὅτ' ἔχει γεννέτειράν τῶν μαύρων σημαίων.

Στὸν Δεληγιάννη ἄλογον, ἴμιλον ἢ πῶλον,
διὰ νὰ τρέξη μὲ αὐτὸν εἰς τὸν Μωρέαν ὅλον,
ἐξάπτων τῶν Ἀρχιδῶν του καὶ τῶν λοιπῶν τὰς φύσεις,
παρ' ὅλων δὲ δεχόμενος καὶ δίδων προσφωνήσεις.

Ἐπιτυχίας θρίαμβον καὶ εἰς τὸν Μολαίτη,
γιὰ νὰ μὴ χάσῃ ὁ πτωχὸς Παρασχευὴ καὶ Τρίτη.

Στὸν Λεμονὴ ὀργήγορα νὰ κόμῃ ἓνα κόμμα,
ὅπου νὰ ἔχῃ καὶ αὐτὸ τῆς μούρης του τὸ χρώμα.

Στὸν Ράλλη τὸν Ζυγομαζά, κι' ἐκείνον ὅτ' ἔχει
ποῦ νὰ τοὺς βλέπῃ ὁ καθεὶς καὶ νὰ τοὺς χαμαρώνῃ.

Ἐστὸν γέρο τὸν Καλλιφρονᾶ τὴν ἄσπρη φουστάνελα,
ποῦ μύριζε ἄνὰ Μέγαρο σὺν μόσχῳ καὶ κανέλα.

Παντιέρα ἔστὸν Φιλάρτο με τῆς φωτιᾶς τὸ χρώμα,
καὶ εἰς τὸν Ρόκκο ἄλλη μιὰ πρὸ κόκκινη ἀκόμα.

Βῆμα εἰς τὸν Γεννάδιον διὰ τὰ μᾶς λιμάρη,
ἓνα ἔστὸν ἅγιος Φίλιππος καὶ ἄλλο ἄντ' ἀσάρι.

Ἐστὸν Μπέλλο, ἔστὸν Κουκούλεζα, καθὼς καὶ ἔστὸν Πετούση,
ποῦ τρέμ' ἢ πόλιν τῶν Θηβῶν εὐθὺς ποῦ τοὺς ἀκούσῃ,
σημαίαν λόχου ἱεροῦ καὶ οἱ τρεῖς τῶν νὰ ὑψώσουν,
καὶ δι' αὐτῆς τῆς κάλπαις τῶν με ἄσπρα νὰ φορτώσουν.

Εἰς τὸν Παππασταθόπουλο, τὸ ἄξιον παλληκάρη,
ἓνα ντορβὰ τῆς Λειοδαδῆς γιὰ τὰσπρα ποῦ θὰ πάρῃ.

Ἐστὸν Λεωνίδα Βούλγαρη περσιώματα καὶ κάπα,
καὶ δὸς περίφημους μπογιατῆς τῶν παπουτσιῶν ἔστὸν Λάππα.

Μιὰ περιφέρεια στενὴ ἔστὸν τρυφερὸ Λεβίδη,
γιατὶ θαρρῶ μετὰ τὴν πλατεῖα τὸν πάει ριπιτίδι.

Εὐχαίς ἐγκύων κυριῶν ἔστὸν μάμμο Βενιζέλο,
καὶ πόζα ὀλιγώτερη ἔστὸν τσελεπὴ Μαρκέλο.

Ἐστὸν Μακρυγιάννη λεδεντιὰ καὶ ὑπομονὴ ὀλίγη,
καὶ ποιὸς τὸ ξέρει τάχατε ἂν ἄσπρο δὲν τοῦ φύγῃ.

Τσαμπούρναις καὶ ἓνα τοῦμπανο ἔστὸν νέον Ὀριγώνη,
ὅπερ τῆς κάλπης τοῦ μ' αὐτὰ τὸν κόσμο νὰ σηκώνῃ.

Ἐστὸν Νέγγρη τὸν Φωκίωνα ν' ἀνοίξῃ τὸ κεμέρι,
γιατὶ ὡς ὑποψήφιον κανέναν δὲν τὸν ξέρει.

Ἐστὸν Φύλλα νάδῃ βουλευτὴς μονάχα γιὰ φιγοῦρα,
μὰ εἰς τὸν Δῆμον Ἀχαρνῶν νὰ τὰδρῃ πάλι σκουρα.

Εἰς τὸν Πετράκη νὰ πιαστῇ μετὰ τοῦ Φύλλα πάλι
γιὰ τὴν περίφημη ποδιὰ ἐκείνου τοῦ μπακάλη.

Ἐνα μεγάλο δίκανο εἰς τὸν Λαπευσιάδῃ,
γνωστὸς καὶ ἄγνωστος ἐκλογεὶς νὰ βάζῃ ἄντ' ἀσάρι.

Καὶ εἰς τὸν Ράδον δίκαννον, τὸν καὶ Εἰσαγγελέα,
καὶ τοῦ Θεοῦ τὸ ἔλεος ἔστὸν Σίμο καὶ Μαλέα.

Εἰς τὸ Χιωτάκι τὸν Τσιγγρὸ παράδες με οὐρά
καὶ τόσο πιά φιλόφρωνος νὰ εἶναι ἡ ψυχὴ του,
ποῦ ἀπὸ μιὰ κάμαρα νὰ δώσῃ μιὰ φορὰ
γιὰ κάθε ἄπορο Ρωμιοῦ ἄντ' ἀσάρι.

Μαυρίλα πάλι μπόλικη σὺν πέρσιν ἔστὸν Σκουλούδη
καὶ γιὰ τὴν Κωπαῖδα τοῦ σπαρακτικῶ τραγουδοῦ.

Εἰς τὸν Καζάκη τὸν κομψὸ ἀνύπανδρος νὰ μεῖνῃ
καὶ Ρώμης Καρδινάλιος ἢ ἀσκητὴς νὰ γίνῃ.

Εἰς τὸν Μανσέλα ὁμορφιαίς, κουνήματα καὶ χάρι,
καὶ ἔσα τοῦ χαρίσαμε τὸν περσινὸ Γεννάρη.

Τοῦ Ρούκη τὸ ποκάμισο καὶ τοῦ Εὐαγγελίδῃ
διὰ τὸν Φιλοποίμενα τὸν Παρασκευαΐδῃ.

Τοῦ Κοσσονάκου ρόπαλο καὶ ἄλλο τ' Ἀξέλου,
γιὰ νὰ ξυλοφορτώνωνται καὶ ἐδῶ καθὼς καὶ ἄλλο.

Ἐστὸν Κλάδον, τὸν καὶ Ὀμηρον, καλὴ ψυχὴ καὶ γὰρ
καὶ κανθαρίδα μερικὴ διὰ τὰ δυνάμωσῃ.

Γερό ἀκόνι γιὰ σπαθιὰ καθὼς καὶ λίγος λάδι
ἄντ' ἄλλο Κατζίπेत्रου τὸ παιδί καὶ ἔστὸν Σωτηριάδῃ.

Ἐστὸν Μιχαὴλ Κατσίμπαλη μιὰ λιγερὴ κοπέλα,
ποῦ νὰ χαρίξῃ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ κηπέλα.

Ἐστὸν Γιάννη τὸν Καμπούρογλου λογιῶν λογιῶν σκυλῶν
καὶ κάμπουσα γιὰ σοῦ δὲν ἔστ' ἄλλο τοῦ Θεωρῇ μαλλιά.

Ἐστὸν Δούνη τὸν πολεμικὸ, τοῦ Θεωρῇ τὸν φίλο,
παράδες γιὰ τὸν Χρόνον τοῦ νὰ μὴν ἀλλάξῃ φύλλο.

Ἐστὸν Σλήμαν ὅλοι νὰ βρεθοῦν οἱ πάλαι θησαυροί,
καὶ αὐτὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος τὰ κέρατα νὰ βρῇ.

Ἐστὸν Εὐγενίδῃ διπλωματῆς μετὰ τὸ σπαθὶ ἐκείνο,
ὅπου ἐκκληρονόμησε ἀπὸ τὸν Κωνσταντίνο.

Εἰς τὸν Φαρσῇ, ποῦ χαίρεται κανέναν νὰ τὸν βλέπῃ,
ὀλίγα τραπουλόχαρτα νὰ τὰχῃ μέσ' ἑστὴν τσέπη.

Εἰς τὸν Σεπτέλο τὸν Σπανό, ποῦ μοῦσκασε κανόνι,
τῆς παππαδῆς τὴν ἀλοιφή, ποῦ τρίχες ξεφυτρώνει.

Ἐστὸν Γεωργίῳ Προβελέγγιῳ καπνὸ καὶ θερρακλήκι,
καὶ νὰ μὴ γίνεταί ποτὶς ἂν χάνῃ ἄντ' ἀσάρι.

Φεισσίδη γιὰ τὰ μάγουλα τοῦ Λάμπρου τοῦ Μιχαήλ,
καὶ τῶν προγόνων τὰς σκιὰς ἔστὸν Τέλλῃ τὸν Πεισάκη.

Ἐστὸν Μήτσα τὸν Ἀδριανό, ποῦ εἶναι βλάμης πρώτος,
ὅπου καὶ ἂν παῖξῃ ἄντ' ἀσάρι νὰ βγαίνῃ πάντα σῶτος.

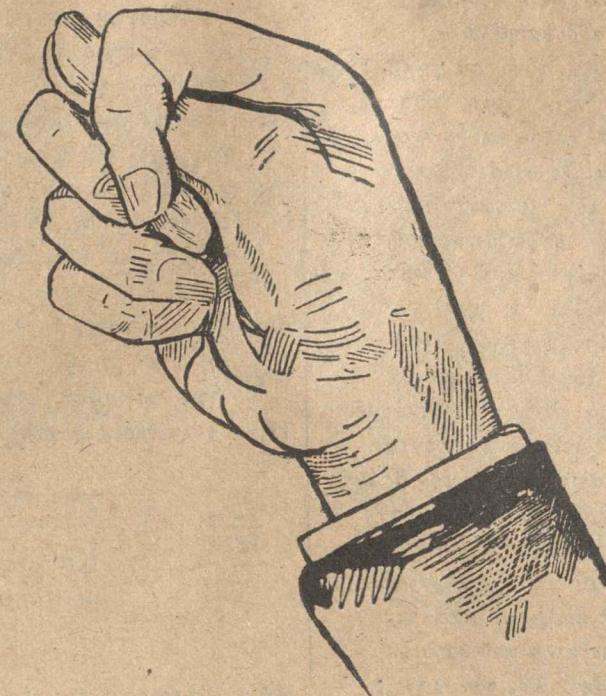
Μασσόνοους καὶ Εὐαγγελία εἰς τὸν Καλαποθάκη,
καὶ ἄλλο ἓνα ξύλινο ποδάρη ἔστὸν Μακράκη.

Ἐστὸς ἀνδρας ἀποκτήνωσιν, βλαστήμιας καὶ βροχίας,
καὶ ἔπάνω ἄντ' ἀσάρι τῶν τράγων τὰ στολίσῃ.

Ἐγκυμοσύνας καὶ ἔρωτας πολλοὺς ἄντ' ἀσάρι,
καὶ σοῦρτα φέρτα πάντοτε εἰς τὰ ἐμπορικά.

Ἐστὸν Περικλέτο τὸν γνωστὸ ἓνα καινούριο ξύλο,
νὰ μπαγαλάρωγῃ μετὰ τὸν Φασουλῇ τὸν φίλο.

Ἐν γένει δὲ εἰς τῶν Ρωμηῶν τὴν ἔνδοξον πατρίδα
τὸ δῶρον ὅπου βλέπετε ἄντ' ἀσάρι σελίδα.
Αὐτὸ τὸν ἴδιο μπαγαμὰ ἐκ μέρους τῶν προγόνων
καὶ πέρσιν ὅς τὸν δώσαμε, ἀλλὰ μετὰ λόγια μόνον
μὰ τώρα ὅς τὸν δίνουμε καὶ ἡμεῖς ζωγραφιστό,
γιατὶ ὅς τ' αἰχμήκαμε πολὺ μετὰ τὸ Χριστό.

Ἐνας μεγάλος μπωναμάς
γιὰ ὅλους τοὺς Ρωμηοὺς καὶ ἡμᾶς.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέναν νέτος σκέτος.

Ἐτὴν πολλὰ καὶ ἀγαθὰ σοῦ εὐχομαι καὶ πάλι
καὶ λάβε μιὰ καρυδιὰ ἔπάνω ἄντ' ἀσάρι.
Δός μου καὶ σὺ μιὰ δευτέρη γιὰ τὸν καινούριο χρόνο,
καὶ ἂς ψάλλῃ ὁ καθέναν μας τὸν ἰδικό του πόνο.
Ἐπέρασε, βρε Περικλῆ, καὶ τόγδοηντα ἔξη.
Εἶναι καιρὸς, βρε Φασουλῆ, καὶ ἀφῆστον νὰ τρέξῃ.
Πλὴν φεῖ! δὲν ἔλλαξε ποσὸς ἡ τῶν ἀνθρώπων φύσις!..
ὁ ἴδιος εἶμαι, Περικλῆ, καθὼς καὶ σὺ ἐπίσης,
καὶ δὲν ἔ' ἄλλ' ὅπως φαίνεται ὡς νὰ τὰ κκαρῶσω...
τὸ στόμα μου, βρε Περικλῆ, δὲν ἔ' ἔπαυσε τόσο,
ἀλλὰ καὶ ἡ μύτη μου αὐτὴ δὲν ἔ' ἔπαυσε παρακάτω,
καὶ τὰ φαρμάκια τῆς ζωῆς τὰ ἔ' ἔπαυσε ὡς ἔ' ἔπαυσε.
Ἐγέρασε, βρε Φασουλῆ, ἡ ἀνθρωπότης πλέον,
παρήκαμε ἡ δύναμις τῶν τόσων βασιλέων,
ἡ γῆ αὐτὴ κατήντησε ὡς εἶδος τι βρωμοῦσα,
χαθῆκαν τὰ ἔκδοτα, χαθῆκαν καὶ τὰ Σούσα,
ἡ Νινευὶ καὶ ἡ Βαβυλὼν καὶ τόσαι ἄλλαι πόλεις,
καὶ ὅλα τώρα ἐγίναν ἐξώλης καὶ προώλης.

Φ. — Ὁ κόσμος ἐπλημύρῃσεν ἀπὸ καὶ μὲν καὶ πάθῃ
καὶ ἡ πίστις, φίλε Περικλῆ, ὁλοτελὸς ἐχάθη.
Εὐρίσκεις περὶ σέβματα; κανεῖς δὲν σὲ πιστεύει...
ἡμεῖς γὰρ ἰσοζύγια; ὁ κόσμος χωράτεται.
Διακηρύττεις πόλεμον ἀμείλικτον ὡς ἦρος;
ἐκτίθεσαι ὡς βουλευτὴς μετὰ πρόγραμμα σωτήρος;
φωνάζεις πρὸς τὸ Σύνταγμα τοῦ κράτους ἐπιδόθη;
φωνάζεις ὁ Διόδοχος πῶς ἐνηλικιώθη;
ὁπότε σοὶ τὴν τιμιὴν ἐν πάσῃ συνειδήσει;
τοὺς ἐκλογεῖς σοὶ προσφωνεῖς εἰς τοῦ Ψυρρῇ τὴν βρῦσι;
τρέχει; ἔστιν Πελοπόννησος καθὼς ὁ Δελφινιάτης;
μετὰ αὐτὰ ἐντόπισαι ἔστὸν κόσμο πρὶν δὲν κάνεις.
Παίξουν, σφαιρίζουν καὶ γελοῦν οἱ τόσοι μασκαράδες,
καὶ εἰς τὸ τέλος, Περικλῆ, σοῦ δίνουν καὶ γιὰκάδες.
Ἐγέρασε πραγματικῶς ἡ ἀνθρωπότης πλέον,
παρήκαμε ἡ δύναμις τῶν τόσων βασιλέων,
καὶ εἶναι καιρὸς, μοῦ φαίνεται, ἐπὶ τῆς γῆς τῆς δούλης
νὰ βασιλεύσῃ, Περικλῆ, τὸ Ἄρδην καὶ ὁ Δρακούλης.

Π.—Μὰ δὲν μοῦ λές, βρέ Φασουλῇ, καὶ τίποτε καινούρια ;

Φ.—Θαρρῶ πῶς ἐξεθύμανε τῶν ἐκλογῶν ἡ φούρια.

Ὁ κόσμος ὅλος ἔπεσε μὲ μάτια διψασμένα

ἔσθ' μαῦρο καὶ ἔσθ' κόκκινο, ἔσθ' τυχῆς τὰ γραμμένα,

ἔσθ' πῖλ οὐ φάς, ἔσθ' Φαραῶ, ἔσθ' ἀτιμὴ πασέτα,

ἔσθ' μπυκαρᾶ, ἔσθ' λανσχενέ, καθὼς καὶ ἔσθ' ρολέτα,

καὶ παίζει ἀπὸ τὸ πρῶτ' καὶ παίζει ὡς ἔσθ' βράδου,

καὶ τὸν Μαλέαν λησμονεῖ καὶ τὸν Λαπουσιάδη,

καὶ οὔτε εἰς τοὺς βουλευτὰς δὲν τρέχει ὅπως πρῶτα,

ἀλλὰ κυττάζει τὰ χαρτιά, τὰ τέρτα καὶ τὰ σότα,

κι' ἔχει μὴ σκέψι μοναχὰ καθέννας ἑὶς μὲν αὐτὸ τοῦ

πῶς νὰ εὐρῇ περίσσευμα στὸ ἰσοζύγιό του.

Π.—Καὶ πῶς πηγαίνει, ἀδελφέ, ἡ τύχη σου ἐφέτος ;

Φ.—Φασκέλωστην, βρέ Περικλῇ, καὶ εἶμαι νέτος σκέτος.

Εἰς ὅλα τέρτσος ἔρχομαι, δὲν ὄρισκω ἕνα πόντο,

καὶ παίζω εἰς τὰ κουτουροῦ καὶ παίζω εἰς τὸν βρόντο.

Κι' αὐτὸς ὁ νόμος, Περικλῇ, τῆς τύχης ἀνετράπη.

Π.—Μὰ ὅποιος χάνει στὰ χαρτιά κερδίζει ἔσθ' ἀγάπη.

Φ.—Βρέ ἀσικτιρ καὶ σύ, χαλέ, μ' αὐταῖς τῆς ἀνοστάδες...

Ἐγώ, βρέ, χάνω χρήματα καὶ παίζω μὲ παράδες,

καὶ σὺ μὲ ἔρχεσαι, μωρέ, ἀστεῖα νὰ μοῦ κάνης ;

δὲν ξέρεις τί αἰσθάνεσαι, βρέ Περικλῇ, σὰν χάνης.

Καὶ προτιμᾷς τὸν πόντο σου νὰ τὸν ἐπιτυχαίνης,

παρ' ὅτι τ' ἀσπρά βουλευτῆς, μὰ τὸ σταυρὸν νὰ βγαίνης.

Ἄν θέλῃς ὅμως, Περικλῇ, νὰ μὲ ὑποχρεώσης,

τοῦ Ξένου, σὲ παρακαλῶ, τὴν ψῆφόν σου νὰ δώσης.

Π.—Αὐτὸ καὶ δίχως νὰ τὸ πῆς σκοπεύω νὰ τὸ κάνω.

Φ.—Καὶ γιὰ τὸν Βενιζέλο μιά...

Π.—

Κι' αὐτὸν δὲν τὸν ξεχάνω.

Φ.—Μὰ ρίξε, σὲ παρακαλῶ, καὶ μιά τοῦ Ὀριζώνη,

διότι μὲ τὰ σκέρτα σου μὲ καθυποχρεώνει.

Π.—Ἄς εἶναι, ρίχνω καὶ σ' αὐτόν...

Φ.—

Μὰ μὴν ξεχνᾷς τὸν Ξένο.

Π.—Βρέ θὰ τοῦ ρίξω, ἀτιμε...

Φ.—

Εἰς τοῦτον ἐπιμένω.

Ἄλλ' ὅμως ἐν ὀνόματι, σὲ προσκαλῶ, τοῦ νόμου

ἀσπρὸν νὰ ρίξῃς μὲ τὰ δῶδ' ὑπὲρ τοῦ Οἰκονόμου.

Π.—Μὴν ἐπιμεταίνης, μασκαρᾶ, ποτὲ ἔσθ' συνειδήσεις.

Φ.—Μὰ καὶ τὸν Μπέλλο, Περικλῇ, βεβαίως θὰ ψηφίσῃς.

Π.—Γιὰ ὅλους πάλι μ' ἄρχισε, συστάσεις καὶ ρεκλάμα.

Φ.—Ὅτ' ἕνα φράγκο, Περικλῇ, μὴ βάλῃς εἰς τὴν Ντάμα.

Ἐν τούτοις, σὲ παρακαλῶ, μὴ λησμονῇς τὸν Ξένο...

μὴν παίζῃς οὔτε ἔσθ' ἐννιά τὰναθεματισμένο,

γιατὶ κι' ἐκεῖνο ἔρχεται ἔσθ' τὸν πρῶτο πρῶτο λύκο...

Ἄν Βασίλης ἔρχεται, βρέ Περικλῇ, καὶ σήκω,

Βουλευτικὰ προγράμματα κρατεῖ ἔσθ' ἀπὸ τοῦ χέρια,

μὰς φέρνει γιὰ τῆς ἐκλογαῖς κουμπούρας καὶ μαχαίρια,

καὶ ἄλλα περισσεύματα μὰς κουβαλεῖ καινούρια,

μὰ φέρνει καὶ παράσημα γιὰ ὅλα τὰ γαϊδούρια.

Καὶ γίνεται πολὺ κακὸ μὲς ἔσθ' τῶν Ρωμηῶν τῇ φύσει,

καὶ σκούζει ὁ Γεννάδιος εἰς τοῦ Ψυρρῇ τῇ βούσσι,

πῶς ἐκ τοῦ τάφου ἔρχεται τοῦ σεβαστοῦ πατρός του

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο

τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη

μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων

μέσα ἔσθ' τυπογραφεῖο

κι' ἀπὸ τοῦδε συνο εἶναι

μ' ἕνα κάποιον Φαρμακτεῖον,

διὰ νὰ σώσῃ τὸν λαὸν ἐκ συμφορᾶς ἀγνώστου
καὶ σχίζει καὶ ποδοπατεῖ τοῦ λόγου τοῦ τῇ φόρᾳ
τὸν Χρόνον τὸν Λονδίνειον καὶ ὑστερὰ τὴν Ὥρα,
κι' ἀκοὺς φωναῖς σφυρίγματα καὶ τόσο νταδατοῦ,
καὶ γίνεται σὰν τῇ φωτιά ἡ κίτρινή του μούρη.

Π.—Παραίτησε, βρέ Φασουλῇ, αὐτὸ τὸ τέρτσο-τέρτο,
καὶ πάμε εἰς τοὺς βουλευτὰς νὰ φέρωμ' ἕνα γύρο,
κι' ἄς τρέξωμε κι' οἱ δύο μας κρυφὰ κανένα βράδυ
εἰς τοῦ Λεβίδη τὸ παιδί καὶ ἔσθ' τὸν Λαπουσιάδη,
νὰ μάθωμεν καὶ τίποτε καινὸν περὶ πατρίδος,
διότι νέφη ἔρχονται ἀγρίας καταγίδος.

Φ.—Ἄν Βασίλης ἔρχεται ἀπὸ τὴν Καισαρεία,
ἀλλὰ μὴ βάλῃς, Περικλῇ, λεπτὸ καὶ εἰς τὸ τρί,
γιατὶ κι' αὐτὸ τὸ ἀτιμο δὲν ἔχει διόλου γούρι...

Π.—Ὅρσε λοιπὸν γιὰ μποναμά ὀκτὼ σθερκαῖς, γαϊδούρια.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Μὰ τί Ἡμεροδεῖται εἰς τοῦ Κωνσταντινίδη !..
γιὰ καθενὸς γραφεῖο μοναδικὸ στολίδι,
μικροὶ τε καὶ μεγάλοι, παντοδαπῶν σχημάτων,
ποικίλων δὲ πρὸς τοὺς καὶ ζωηρῶν χρωμάτων,
μὲ τοῦ εἰκοσιένα ἱστορικῆς εἰκόνας,
μὲ τὸς πολέμαρχους καὶ τὸς Ἀμαζόνες.
Μὰ τί Ἡμεροδεῖται !.. ἀξίζουν ὅ,τι πῆτε,
καὶ ἀγοράστε ὅλοι γιὰ νὰ βεβαιωθῇτε.

Ἡμερολόγιον Πανᾶ, ποῦ εἶναι γιὰ τὴν τσέπη,
καὶ ὅ,τι θέλει ὁ καθεὶς τὰνοίγει καὶ τὸ βλέπει,
ἐγκόλπιον πολυτίμον εἰς ὅλας καὶ εἰς ὅλους,
ἀλλὰ πολυτιμότερον εἰς τοὺς πολυασχόλους.

Εἰς τοῦ Μιχαλοπούλου τὸ βιβλιοπωλεῖον
Ἡμεροδεῖται νέους ἱστορικοὺς θὰ βρῇτε,
καθὼς καὶ ἄλλο ἕνα πολυτίμον διβλίον,
Ἡμεροδεῖται Στοιχεῖα, καὶ μὴν ἀργοπορήτε.

Σκόκου Ἡμερολόγιον μὲ πράγματα πολλὰ,
μὲ μούτρα μὲ ποιήματα καὶ χίλια δῶδ' καλὰ,
τρέλλον κι' ἐν μέρει σδαρὸν, ποικίλον τε κι' εὐώδες,
καὶ ὅπερ σπουδαιότερον γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς, ὀγκώδες.
Μὰ εἶναι τρέλλη, βρέ παιδιά, καὶ πράγμα ποῦ σαλεύει,
καί, ὡς φασὶν οἱ ἄνθρωποι, τὸ μούστερὸ γούρεϊ.

Καφφενὲ τῶν Ἐυφρονούντων — νυχτὰ μέρα συζητοῦνται,
μὲ μπαζαλήδες καμπόσους, — παζαζήδες ἄλλους τῶν,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαϊδούρια